

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Anna Chylińska

przy udziale Prokurator Prokuratury Rejonowej Gdańsk-Śródmieście Ewy T.

po rozpoznaniu w dniach 10.11.2015 r., 24.03.2016 r., 23.06.2016 r., 13.09.2016 r. sprawy **J. A. (1)**, s. W. i L. z domu S., urodzonego (...) w G., PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 23 stycznia 2013 r. do dnia 16 maja 2014 r. w G. ukrywał swój majątek, w tym środki pieniężne zagrożone zajęciem uzyskane z prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo (...) I.. J. A. (1) z siedzibą w G., co czynił w celu udaremnienia wykonania i uszczuplenia zaspokojenia wierzytelności Skarbu Państwa egzekwowanych w drodze postępowań egzekucyjnych prowadzonych przez Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. prowadzonych na podstawie następujących tytułów wykonawczych dotyczących niżej podanych wierzytelności

- z dnia 10 kwietnia 2013 r. numer SM (...) dotyczącego zaległości za okres styczeń 2013 r. w kwocie 31.114 zł z tytułu podatku od towarów i usług
- z dnia 23 kwietnia 2013 r. numer SM (...) dotyczącego zaległości za okres luty 2013 r. w kwocie 14.534 zł z tytułu podatku od towarów i usług
- z dnia 29 maja 2013 r. numer SM (...) dotyczącego zaległości za okres marzec 2013 r. w kwocie 15.369 zł z tytułu podatku od towarów i usług
- z dnia 20 czerwca 2013 r. numer SM (...) dotyczącego zaległości za okres kwiecień 2013 r. w kwocie 5.139 zł z tytułu podatku od towarów i usług
- z dnia 8 lipca 2013 r. numer SM (...) dotyczącego zaległości za okres 2012 r. w kwocie 163.296 zł z tytułu podatku dochodowego z pozarolniczej działalności gospodarczej
- z dnia 31 lipca 2013 r. numer SM (...) dotyczącego zaległości za okres maj 2013 r. w kwocie 20.488 zł z tytułu podatku od towarów i usług
- z dnia 29 sierpnia 2013 r. numer SM (...) dotyczącego zaległości za okres października 2012 r. w kwocie 10.695 zł z tytułu podatku od towarów i usług
- z dnia 9 września 2013 r. numer SM (...) dotyczącego zaległości za okres czerwiec 2013 r. w kwocie 19.928 zł z tytułu podatku od towarów i usług
- z dnia 18 września 2013 r. numer SM (...) dotyczącego zaległości za okres czerwca 2013 r. w kwocie 19.928 zł z tytułu podatku od towarów i usług

- z dnia 24 września 2013 r. numer SM (...) dotyczącego zaległości za okres lipiec 2013 r. w kwocie 6.707 zł z tytułu podatku od towarów i usług
- z dnia 7 października 2013 r. numer SM (...) dotyczącego zaległości za okres maj 2013 r. w kwocie 20.488 zł z tytułu podatku od towarów i usług
- z dnia 8 listopada 2013 r. numer SM (...) dotyczącego zaległości za okres lipiec 2013 r. w kwocie 6.707 zł z tytułu podatku od towarów i usług
- z dnia 8 listopada 2013 r. numer SM (...) dotyczącego zaległości za okres sierpień 2013 r. w kwocie 41.020 zł z tytułu podatku od towarów i usług
- z dnia 2 grudnia 2013 r. numer (...) dotyczącej grzywny nałożonej w drodze mandatu karnego w kwocie 100 zł
- z dnia 5 grudnia 2013 r. numer SM (...) dotyczącego zaległości za okres wrzesień 2013 r. w kwocie 17.659 zł z tytułu podatku od towarów i usług
- z dnia 7 stycznia 2014 r. numer SM 6/154/14 dotyczącego zaległości za okres października 2013 r. w kwocie 58.222 zł z tytułu podatku od towarów i usług
- z dnia 10 lutego 2014 r. numer SM 6/747/14 dotyczącego zaległości za okres października 2013 r. w kwocie 18.612 zł z tytułu podatku od towarów i usług
- z dnia 28 marca 2014 r. numer SM (...) dotyczącego zaległości za okres styczeń 2014 r. w kwocie 45.952 zł z tytułu podatku od towarów i usług
- z dnia 23 kwietnia 2014 r. numer SM (...) dotyczącego zaległości za okres grudnia 2013 r. w kwocie 33.221 zł z tytułu podatku od towarów i usług
- z dnia 9 maja 2014 r. numer SM (...) dotyczącego zaległości za okres luty 2014 r. w kwocie 14.999 zł z tytułu podatku od towarów i usług

tj. o przestępstwo z art. 300 § 2 k.k.

przy zastosowaniu art. 4§1 k.k., na podstawie przepisów Kodeksu karnego w brzmieniu z 30.06.2015 r.

I. oskarżonego J. A. (1) uznaje za winnego zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 300§2 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej w pkt. I wyroku kary pozbawienia wolności na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

III. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciąża oskarżonego kosztami sądowymi: wydatkami w kwocie 70 zł (siedemdziesięciu złotych) oraz opłatą w wysokości 120 zł (stu dwudziestu złotych).

Sygn. akt X K 633/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. A. (1) prowadził działalność gospodarczą na własny rachunek od 11 października 1989 roku w oparciu o wpis do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta G. pod numerem (...). Od tego czasu J.

A. (1) osiągał stałe dochody z tytułu prowadzonej działalności świadcząc usługi m. in. na rzecz Spółdzielni (...) z/s w G., swojego syna prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą FIRMA HANDLOWO-USŁUGOWA (...) M. A. (1) z/s w G. oraz swojej synowej prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. A. z/s w G.. W roku 2013 J. A. (1) był zadłużony względem Spółdzielni (...) z/s w G. na kwotę 22.131,81 zł, którą spłacał poprzez zaliczanie na poczet spłaty zadłużenia własnych wierzytelności względem Spółdzielni z tytułu wykonanej na jej rzecz lub za jej pośrednictwem pracy.

/dowody: zeznania świadka J. J. k. 156-159, 949-950;

zeznania świadka S. G. k. 553-555, 953-955;

zeznania świadka W. J. k. 300-301; 955-956;

zeznania świadka M. A. (1) k. 303, 950-952;

zeznania świadka M. L. k. 431-433, 459-460, 956-957;

zeznania świadka I. K. k. 461-463, 957;

rejestr VAT sprzedaży k. 47-48;

faktury VAT wystawione przez J. A. (1) k. 49-64, 313-429/

Pomimo osiągnięcia stałego dochodu w 2000 roku J. A. (1) przestał regulować zobowiązania podatkowe z tytułu podatku od towarów i usług oraz z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych. W związku z powyższym, zaległości z tytułu podatku od towarów i usług, wynikające ze składanych przez J. A. (1) w okresie od lutego 2013 roku do maja 2014 roku kształtowały się następująco: za luty 2013 roku 14.534 zł, za marzec 2013 roku 15.369 zł, za kwiecień 2013 roku 5.139 zł, za maj 2013 roku 20.488 zł, za czerwiec 2013 roku 19.92 zł, za lipiec 2013 roku 6.707 zł, za sierpień 2013 roku 41.020 zł, za wrzesień 2013 roku 17.659 zł, za październik 2013 roku 58.222 zł, za listopad 2013 roku 18.612 zł, za grudzień 2013 roku 33.221 zł, za styczeń 2014 roku 45.952 zł i za luty 2014 roku 14.999 zł. Należności te zostały następnie ujęte w wydanych na przestrzeni od 10 kwietnia 2013 roku do 09 maja 2014 roku tytułach wykonawczych. Nadto względem J. A. (1) w dniu 08 lipca 2013 roku wydany został tytuł wykonawczy nr SM (...) dotyczący zaległości za okres 2012 r. w kwocie 163.296 zł z tytułu podatku dochodowego z pozarolniczej działalności gospodarczej, zaś w dniu 29 sierpnia 2013 roku wydany został tytuł wykonawczy nr SM (...) dotyczący zaległości za okres października 2012 r. w kwocie 10.695 zł z tytułu podatku od towarów i usług. Wskazane tytuły wykonawcze były podstawą prowadzenia wobec J. A. (1) postępowań egzekucyjnych przez Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G.. W celu wyegzekwowania od J. A. (1) wskazanych wierzytelności podejmowano szereg czynności, jak ustalenie numeru rachunku bankowego w/w, ustalenie składników jego majątku, wzywianie go do składania wyjaśnień oraz dokonywanie zajęć jego rachunków bankowych i wierzytelności.

/dowody: zeznania świadka J. J. k. 156-159, 949-950;

zeznania świadka S. G. k. 553-555, 953-955;

lista zaległości k. 5;

tytuły wykonawcze k. 16-39v.;

wykaz czynności podjętych w ramach postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko J. A. (1) przez komornika skarbowego k. 7-11;

zestawienia rozliczeń uzyskanych kwot k. 164-170v.;

deklaracje podatkowe k. 171-174

formularze PIT i VAT k. 480-505v. /

J. A. (1) miał świadomość, że z uwagi na nieregulowanie przez niego zobowiązań podatkowych z tytułu podatku od towarów i usług oraz z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych prowadzone jest przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne. W związku z powyższym, po tym gdy rachunki bankowe w/w zostały zajęte, zrezygnował on z zakładania i prowadzenia kolejnych, za pomocą których mógłby przeprowadzać transakcje ze swoimi kontrahentami, tak by na skutek ich zajęcia nie stracić środków wypłacanych mu za wykonane zlecenia. Nie posiadając rachunku bankowego J. A. (2) przyjmował zapłaty za wykonane prace wyłącznie w gotówce uniemożliwiając tym samym komornikowi skarbowemu zajęcie ich i zaliczenie na poczet nieregulowanych zobowiązań.

/dowody: zeznania świadka J. J. k. 156-159, 949-950;

zeznania świadka S. G. k. 553-555, 953-955;

zeznania świadka M. A. (1) k. 303, 950-952;

zeznania świadka B. G. k. 531-532, 958;

zeznania świadka M. Ś. k. 743-744, 958;

zeznania świadka R. G. k. 737-738;

częściowo wyjaśnienia J. A. (1) k. 866-868, 941-943/

Będąc przesłuchiwanym w charakterze podejrzanego J. A. (1) oświadczył, iż treść zarzutów nie jest dla niego zrozumiała. Dodał przy tym, że wie, iż zalega z płaceniem podatków, jednak powyższe wynika z przyczyn od niego niezależnych.

Wyjaśniając przed Sądem wskazał, że rozumie treść stawianego mu zarzutu, jednak nie posiada żadnego majątku. Stwierdził nadto, że ma świadomość rozmiaru swoich zaległości względem Skarbu Państwa.

Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień odsyłając do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

/vide: wyjaśnienia oskarżonego J. A. (1) k. 866-868, 941-943 /

J. A. (1) ma wykształcenie wyższe. Jest wdowcem i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Pracuje na podstawie umowy o dzieło osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 2.000 z miesięcznie. Stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego.

/dowody: dane z rozprawy k. 940; dane o karalności k. 874/

Sąd zważył co następuje:

Poddając szczegółowej analizie przeprowadzone w toku rozprawy głównej dowody, Sąd doszedł do przekonania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zaś wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadków J. J. i S. G., w pełni uzasadnia przypisanie oskarżonemu J. A. (1) zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

Dla dokonania ustaleń w przedmiocie rozmiaru zaległości podatkowej oskarżonego, przebiegu prowadzonego względem niego przez Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. postępowania egzekucyjnego oraz postawy J. A. (1) wobec podejmowanych względem niego czynności egzekucyjnych znaczenie miały przede wszystkim zeznania J. J. – inspektora Pierwszego US w G. i S. G. – komornika skarbowego. Istotne były w szczególności zeznania drugiego ze wskazanych świadków, który wyjaśnił, z jakich względów przyjęty przez oskarżonego gotówkowy system rozliczeń jego należności z kontrahentami uniemożliwiał kontrolowanie tych transakcji przez Pierwszy US w G. i tym samym

zajmowanie ich na poczet zadłużenia J. A. (1). Wskazania świadków, jako spójne tak ze znajdującymi się w aktach sprawy dokumentami, jak i wyjaśnieniami samego oskarżonego zostały uznane przez Sąd za w całości wiarygodne.

Sąd z rezerwą podszedł natomiast do zeznań syna oskarżonego – M. A. (1), uznając w wyniku ich analizy, że świadek mając świadomość z treści stawianych oskarżonemu zarzutów starał się wbrew prawdzie przedstawiać okoliczności przemawiające na jego korzyść. Znamiennym w tym kontekście, w ocenie Sądu jest, że w toku pierwszego przesłuchania w dniu 30 października 2014 roku świadek utrzymywał, że nie współpracuje z przedsiębiorstwem swojego ojca „na pewno od paru lat”, podczas gdy z wystawianych przez niego faktur ewidentnie wynikało, że współpraca trwała co najmniej jeszcze na początku 2013 roku i obejmowała wykonywanie dla świadka prac na terenie co najmniej 7 różnych inwestycji (np. w G., P. czy S.). Choć następnie świadek wycofał się z tych słów, zeznając w toku rozprawy głównej, zaczął wówczas forsować równie mało wiarygodną wersję wydarzeń zgodnie, z którą M. A. (1) wprawdzie współpracował w latach 2013 – 2014 z oskarżonym, jednak zasadniczo traktował wystawiane przez niego faktury jako formę pokwitowania i w rzeczywistości większość ujętych tam kwot przekazywał podwykonawcom oskarżonego, nie zaś jemu. Odnosząc się do powyższego w pierwszej kolejności wskazać należy, że twierdzenia świadka stały w rażącej sprzeczności z wyjaśnieniami samego oskarżonego, który utrzymywał, że jego realny dochód był niewielki, ponieważ sam opłacał gotówką nieudokumentowane wydatki związane z zatrudnianiem podwykonawców. Co więcej, biorąc pod uwagę, że oskarżony nie przedstawiał dokumentów potwierdzających koszty uzyskania przychodu wynikające z zawierania umów z rzeczonymi podwykonawcami, jak przykładowo faktury VAT, czy umowy z potwierdzeniem uiszczenia należności, zasadnym było przyjęcie, że istotnie dokumenty te nie istniały. W konsekwencji zastanawiającym jest, z jakich względów świadek decydował się na płacenie należności podwykonawcom swojego ojca przed ich wykazaniem. Okoliczność braku udokumentowania należności podwykonawców poddaje bowiem w wątpliwość ich uprawnienie do zaspokojenia swoich roszczeń bezpośrednio od świadka z pominięciem oskarżonego, tym samym argument świadka, iż starał się skrupulatnie płacić wszystkim podwykonawcom, jako współodpowiedzialny za ich należności, został przez Sąd uznany za pozbawiony podstaw. Nadto Sąd zważył, że M. A. (1), jak sam deklarował, miał wiedzę na temat istnienia po stronie oskarżonego zaległości względem US. Będąc więc osobą prowadzącą działalność gospodarczą z całą pewnością miał świadomość, że pokrywając zobowiązania nieudokumentowane w sposób akceptowalny przez organy podatkowe narażał swojego ojca – wystawcę faktur, na powstanie jeszcze większego zadłużenia. Odnosząc się w dalszej kolejności do zeznań M. A. (1) w przedmiocie wyłącznie gotówkowego przeprowadzania przez niego transakcji, w tym tych z oskarżonym, Sąd ocenił, że wskazania te były nielogiczne. Po pierwsze bowiem świadek zapewniał, że jest to powszechnie przyjęty sposób rozliczeń funkcjonujący w jego branży, następnie zaś stwierdził, że sam przyjmuje zarówno zapłaty gotówkowe, jak i wykonywane za pomocą przelewu na rachunek bankowy. Świadek sugerował nadto, że fakt realizacji kontraktów poza siedzibą przedsiębiorstwa i znajdującym się w niej zapleczem finansowym uniemożliwiał uiszczenia należności w formie bezgotówkowej. Tymczasem, jak wynika z wystawianych przez J. A. (1) faktur za usługi świadczone na rzecz swojego syna, oskarżony nie wymagał od niego natychmiastowego rozliczania się ze zobowiązań, co uzasadniałoby uiszczanie zapłaty w gotówce, lecz przewidywał 14 – 30dniowy termin płatności. Nic nie stało zatem na przeszkodzie, by M. A. (2) regulował zobowiązania przelewem na rachunek bankowy.

Zasadniczo Sąd nie znalazł zastrzeżeń do zeznań W. J., M. L. i I. K., którzy opisali sposób rozliczeń między Spółdzielnią (...) z/s w G. a przedsiębiorstwem oskarżonego. Ze wskazań świadków oraz dołączonych przez I. K. dokumentów wynika, iż w okresie objętym aktem oskarżenia (...) w ramach rozliczenia długów oskarżonego potrącał swoje roszczenia z roszczeń, jakie J. A. (1) miał względem Spółdzielni. Omawiane zeznania posłużyły zatem do ustalenia rozmiaru zadłużenia oskarżonego, który w 2013 roku miał wynosić 22.131,81 zł, (a zatem kwotę nieznaczną wobec osiągniętego przez J. A. (1) w tym czasie dochodu zadeklarowanego w formularzu PIT-36L).

Sąd nie znalazł podstaw by podważyć wiarygodność zeznań pracowników oskarżonego B. G., R. G. i M. Ś., którzy wskazywali, że rozliczenia ich wynagrodzeń zawsze odbywały się w formie gotówkowej. Wskazania świadków nie miały jednak większego znaczenia dla postępowania, gdyż nie mieli oni wiedzy, z jakich względów oskarżony wybrał taką formę rozliczeń, jak również, z jakich powodów niekiedy opóźniał się z wypłatą ich pensji.

Pominięte zostały natomiast ujawnione w toku rozprawy zeznania I. G., J. K. (1), G. K., H. B., J. K. (2), Ł. M. (1) P. M., E. R., A. P., M. P., Ł. M. (2), C. C., M. K., M. P., E. S., ponieważ świadkowie nie mieli wiedzy na temat okoliczności sprawy.

W dalszej kolejności Sąd zważył, że świadkowie: A. A. i K. A. skorzystały z przysługującego im prawa do odmowy składania zeznań.

Ponadto Sąd uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty ujawnione w trybie art. 393 § 1, 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności: kopii i odpisów tytułów wykonawczych, deklaracji podatkowych oraz faktur. Ich autentyczność, wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, zostały one sporządzone przez upoważnione osoby i podmioty, w zakresie ich kompetencji.

W świetle ocenionego jak powyżej materiału dowodowego, Sąd jedynie częściowo dał wiarę wyjaśnieniom J. A. (1). Przede wszystkim zważyć należy, iż oskarżony konsekwentnie w toku całego postępowania nie przyznawał się do winy, przy czym w kontekście ujawnionego materiału dowodowego, jego twierdzenia w tym zakresie jawią się jedynie jako werbalizacja przyjętej linii obrony i nie zasługują na wiarę. W pierwszej kolejności podkreślić należy, co mając na względzie treść zarzutu postawionego oskarżonemu jawi się jako istotne, iż brak było podstaw do zakwestionowania twierdzenia J. A. (1), zgodnie z którym tytuły wykonawcze wskazane w treści zarzutu są mu znane i wiedział on o tym, że jest zobowiązany względem Skarbu Państwa. Nie sposób bowiem dostrzec żadnego logicznego powodu ku temu, by oskarżony stwierdzał w tym zakresie nieprawdę. Co więcej, podniesiona okoliczność sama w sobie, oceniana z uwzględnieniem elementarnych zasad prawidłowego rozumowania, jawi się jako wręcz oczywista. Co do zasady jako wiarygodne należało również ocenić wyjaśnienia J. A. (1) dotyczące kosztów, które ponosił prowadząc w inkryminowanym czasie działalność gospodarczą. Logicznym jest bowiem, iż oskarżony zmuszony był w tym zakresie między innymi opłacić pracowników czy nabyć towary niezbędne do realizacji zleconych mu prac. Jednocześnie nie sposób przy tym zaaprobować jako wiarygodnych wskazań J. A. (1), iż wszystkie te koszty musiał pokrywać gotówką. Twierdzenia oskarżonego w tym zakresie stoją bowiem w sprzeczności z elementarną wiedzą dotyczącą prowadzenia działalności gospodarczej, gdyż jak powszechnie wiadomo, większość rozliczeń, niezależnie właściwie od branży w jakiej dany przedsiębiorca działa, realizowana jest za pomocą przelewów na rachunki bankowe. Jest to nie tylko metoda najwygodniejsza, ale również w przypadku jakichkolwiek sytuacji spornych, najpewniejsza. Symptomatycznym jest w tym kontekście, iż oskarżony sam przyznał, że prowadził rachunek bankowy, ale po tym jak został on zajęty przez Urząd Skarbowy, jego działalność odbywała się gotówkowo. Na rozprawie J. A. (1) powtórzył, że nie posiadał rachunku bankowego, gdyż „na wszystkie rachunki wchodził US i zamykał”. W pełni logicznym jest zatem wniosek, iż oskarżony przerzucając się na rozliczenia gotówkowe w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, nie tylko (jak twierdził) chciał „działać”, prowadzić w dalszym ciągu działalność gospodarczą i na bieżąco zarobkować, ale również, a może przede wszystkim – ukrywać środki pieniężne przed zaspokojeniem ze strony wierzyciela – Skarbu Państwa. Ponadto zważyć należy, iż rozpytywany na te okoliczności na rozprawie oskarżony przyznał, iż dokonywał jedynie wpłat drobnych kwot na rzecz swojego zadłużenia w Urzędzie Skarbowym. Tymczasem przecież niezależnie od prowadzonej formy rozliczeń – gotówkowych, nic nie stało na przeszkodzie, aby J. A. (1) na bieżąco zarabując i uzyskując z tego tytułu dochody, przeznaczał ich część na systematyczną spłatę zadłużenia i regulowanie przysługujących Skarbowi Państwa względem niego wierzytelności. Jawi się to tym bardziej jako oczywiste, jeżeli wziąć pod uwagę przytaczane już powyżej twierdzenia oskarżonego, który w pełni zdawał sobie sprawę zarówno z istnienia po jego stronie zadłużenia, jak i znacznej jego skali. Ponadto w powyższym zakresie znamienne są szczegółowe i rzeczowe zarazem zeznania S. G., który był odpowiedzialny za postępowanie egzekucyjne prowadzone w stosunku do majątku oskarżonego. Jednoznacznie wskazał on, iż oskarżony wystawiał faktury i odbierał należności w gotówce – przy czym, co symptomatyczne, dłużnikami zajętych w tym zakresie wierzytelności byli syn oskarżonego oraz jego (obecnie była) synowa, zaś w ślad za wystawianymi deklaracjami, nie były regulowane przez oskarżonego należności z tytułu podatku VAT. Ogół podniesionych okoliczności prowadzi do wniosku, iż nie sposób dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim kwestionował on swoje sprawstwo oraz podnosił, iż nie ukrywał majątku w celu udaremnienia zaspokojenia wierzytelności Skarbu Państwa.

Odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. podlega ten, kto w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku zajęte lub zagrożone zajęciem, bądź usuwa znaki zajęcia.

W okolicznościach sprawy Sąd, po pierwsze doszedł do przekonania, że J. A. (1), co zresztą sam przyznał w złożonych wyjaśnieniach, doskonale zdawał sobie sprawę z tego, że jest wierzycielem Skarbu Państwa w związku z prowadzonymi przeciwko niemu przez Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. postępowaniami egzekucyjnymi, na podstawie tytułów wykonawczych dotyczących wymienionych w zarzucie wierzytelności.

Po drugie, oskarżony wiedział, iż składniki jego majątku w tym środki pieniężne uzyskane z prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo (...) I.. J. A. (1) z siedzibą w G., są w związku z tym zagrożone zajęciem w postępowaniu egzekucyjnym. Wynika to chociażby z faktu, iż po zajęciu jego rachunku bankowego, oskarżony prowadził w ramach działalności jedynie rozliczenia gotówkowe. Tymczasem oskarżony nie miał prawa dysponować w pełni swobodnie swoimi środkami pieniężnymi w zaistniałej sytuacji, gdyż zagrażało to zaspokojeniu wierzyciela. Takie działanie w sposób oczywisty udaremniało możliwości zaspokojenia wymagalnych roszczeń Skarbu Państwa. Tym samym, w pełni zasadnym było przyjęcie, iż J. A. (1) w zamiarze bezpośrednim, w celu udaremnienia wykonania i uszczuplenia zaspokojenia wierzytelności Skarbu Państwa egzekwowanych w drodze postępowań egzekucyjnych prowadzonych przez Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., ukrywał swój majątek, w tym środki pieniężne zagrożone zajęciem uzyskane z prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo (...) I.. J. A. (1) z siedzibą w G..

Przed przejściem do omówienia wymiaru kary, wyjaśnić należy, dlaczego Sąd w niniejszej sprawie zastosował przy orzekaniu wyroku przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przez J. A. (1) przypisanego mu czynu. Przepisy kodeksu karnego obowiązujące w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu zostały bowiem w istotny sposób zmienione ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396), która weszła w życie z dniem 1 lipca 2015 roku. Należało zatem w niniejszej sprawie odnieść się do tzw. konkurencji ustaw, czyli rozstrzygnąć, która z ustaw byłaby dla oskarżonego względniejsza. Stosownie do zgodnego stanowiska doktryny i orzecznictwa, które Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela, ocena, która z konkurujących ustaw jest względniejsza dla oskarżonego, zawsze wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy (vide: uchwała SN z dnia 24 listopada 1999 r., I KZP 38/99, OSNKW 2000, nr 1-2, poz. 5). Aprobując przytoczony pogląd, Sąd orzekający w sprawie dostrzegł, iż generalnie sytuacja oskarżonego w obu stanach prawnych jest podobna - zagrożenie karne przewidziane w art. 300 § 2 k.k. jest bowiem identyczne. Niemniej jednak, mając na względzie okoliczności sprawy, w tym w szczególności fakt możliwego przyjęcia względem J. A. (1) pozytywnej prognozy kryminalistycznej, Sąd założył, iż względem oskarżonego w razie wymierzenia mu kary pozbawienia wolności zastosowanie winna znaleźć instytucja warunkowego zawieszenia wymierzonej mu kary, o czym szerzej poniżej. Tymczasem obecnie obowiązujące przepisy przewidują obligatoryjność orzeczenia przy warunkowym zawieszeniu kary pozbawienia wolności co najmniej jednego z obowiązków probacyjnych, o których mowa w art. 72 § 1 k.k., bądź środka karnego. Poprzednio obowiązujące przepisy przewidywały, iż jest to fakultatywne. Tym samym należało uznać, że przepisy obowiązujące obecnie są mniej korzystne dla oskarżonego, niż przepisy dotychczasowe. Z tych względów, Sąd doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie orzekać należało, przy zastosowaniu art. 4§1 k.k., na podstawie przepisów Kodeksu karnego w brzmieniu z 30.06.2015 r.

Czyn z art. 300 § 2 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności od trzech miesięcy do lat pięciu. Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, a przede wszystkim wyjaśnień oskarżonego, jego działanie we wskazanym zakresie miało charakter rozmyślny, planowy, a oskarżony w pełni zdawał sobie sprawę ze skutków podejmowanych przez niego działań. Jednoznacznie materialną motywację przyświecającą J. A. (1) w tym zakresie, należało zatem ocenić w gruncie rzeczy jako niską. W świetle powyższego jako w pełni zasadny jawi się również wniosek, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu z zamiarem bezpośrednim, gdyż jak sam przyznał, zdawał sobie sprawę z ciężących na nim zobowiązań i przysługujących Skarbowi Państwa względem niego wymagalnych wierzytelności. W

konsekwencji tego, działanie oskarżonego należy potraktować jako świadome lekceważenie obowiązujących przepisów prawa. Okoliczności te wskazują w ocenie Sądu na znaczną społeczną szkodliwość jego czynu.

Z drugiej natomiast strony Sąd przy wymiarze kary dla oskarżonego, wychodząc poza ocenę stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, uwzględnił na korzyść J. A. (1) nienaganny do chwili obecnej tryb życia, wyrażający się w jego niekaralności.

Ważąc zatem ogół przytoczonych powyżej okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, iż kara sześciu miesięcy pozbawienia wolności jawi się jako adekwatna reakcja karna. Kara została wymierzona w dolnych rejestrach ustawowego zagrożenia, a jednocześnie winna uświadomić oskarżonemu naganny i karygodny charakter jego działania godzącego w interesy Skarbu Państwa.

Z uwagi na wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej względem J. A. (1), Sąd rozważał również skorzystanie względem niego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd podziela w tym zakresie stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 1995 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II KRN 28/95 (zob. Prok. i Pr. 1995, z. 10, poz. 3), zgodnie z którym instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary pozostaje zawsze prawem sądu („Sąd może”), ale ma zastosowanie przede wszystkim ze względu na osobę sprawcy. Merytorycznie najistotniejszym warunkiem jej orzekania jest dodatnia prognoza oparta na właściwościach i warunkach osobistych sprawcy oraz na jego dotychczasowym sposobie życia.

Tymczasem J. A. (1) jest osobą uprzednio niekaraną, prowadzącą ustabilizowany tryb życia. Probacyjny charakter orzeczenia pozwoli zatem oskarżonemu na dalsze normalne funkcjonowanie w społeczeństwie oraz bieżące zarabkowanie w celu chociażby regulowania przysługujących poszczególnym podmiotom względem niego wierzytelności. Dwuletni okres próby jest w ocenie Sądu wystarczający do skutecznego zweryfikowania przyjętej, pozytywnej prognozy kryminologicznej, co do przyszłej postawy J. A. (1).

Natomiast w punkcie trzecim uzasadnianego wyroku Sąd na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciążył oskarżonego kosztami sądowymi: wydatkami w kwocie 70 zł (siedemdziesięciu złotych) oraz opłatą w wysokości 120 zł (stu dwudziestu złotych). Zgodnie z wolą ustawodawcy od skazanych w sprawach z oskarżenia publicznego, sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Ponadto, Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą, każdy kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do zwolnienia oskarżonego J. A. (1) od uiszczenia kosztów procesu. Oskarżony jest zdrowym fizycznie mężczyzną i nie posiada nikogo na utrzymaniu, zaś koszty niniejszego postępowania nie są znaczne. Nie zachodzą zatem w ocenie Sądu w stosunku do J. A. (1) żadne okoliczności takiego rodzaju, które uzasadniałyby zwolnienie go od poniesienia przedmiotowych kosztów.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego r. Pr. P. A.,
3. przedłożyć z wpływem lub za 14 dni.

G., dnia 24 października 2016 r.